

Niskaset

Niskasten sukuseura ry:n jäsenlehti
toukokuu 2013

Himmetä ei muistot koskaan saa !

Kalenterissani on pari tärkeää merkintää kuluvalle keväälle: molempien vanhempieni syntymäpäivät sattuvat samalle päivälle; 17.5! Isäni oli syntynyt 17.5 1903 ja äitini kymmenen vuotta myöhemmin, 17.5 1913. Siellä he ovat vieretysten levänneet Äänekosken hautausmaalla: isä jo 63 vuotta ja äitikin 12 vuotta. Äitienpäiväruusut 100 vuotta täyttäneelle äidille!

Tiedän nyt omasta kokemuksesta, kuinka paljon arvokasta tietoa suvustani vanhempieni mukana on mennyt haudaan. Miten usein tuleekaan mieleen sukututkimusta tehdessäni kysymyksiä, joista olisi vanhemmiltani saanut vastauksia avoimiin kysymyksiin! Vaikka kirjalliset dokumentit suvun vaiheista olisivat kuinka elävästi kirjoitetut, ovat ne vain kalpea aavistus siitä mitä ne voisivat olla elävän ihmisen kertomana.

Sukututkimus, myös kertomus Niskasten suvusta, on kunnianosoitus esivanhemmillemme. Yksinkertaisimmillaan sukututkimus auttaa meitä oman itsemme ja läheistemme ymmärtämisessä. Osaamme asettaa itsemme oikeisiin lähtöasetelmiin ja opimme ymmärtämään vanhempiemme tapaa elää ja heidän selviytymistään omana aikanaan. Paras tapa valmistautua tulevaisuuteen on kääntyä aika ajoin tarkastelemaan ja tutkimaan menneisyyttä! Tätä on sukututkimus parhaimmillaan.

Kun meillä Niskasten suvulla on meneillään sukuseuramme 12 -vuotisen historian suurin hanke, sukukirjan toimittaminen, rohkaisen jokaista jäsentä tulemaan mukaan siihen työhön ihan ikiomista lähtökohdistaan ja siitä sukututkimuksen vaiheesta, johon on itse yltänyt. Arvokkainta ei ole se, mistä lähtien oman sukumme vaiheet ovat selvillä. 1500 -luvun esivanhemmat ovat yhtä arvokkaat kuin 1900 -luvulla eläneet.

Itse kunkin suvussa oma lähireviiri voi hyvinkin olla 6-7 sukupolven mittainen, eli parhaimmillaan ihmisen muistin mittainen. Itse muistan omista isovanhemmistani jotain. He olivat syntyneet 1880-luvun tienoilla. Kuten alussa mainitsin, omat vanhempani syntyivät 1900- luvun alkuvuosina, itse synnyin 1940-luvulla, lapseni 1960- ja -70 luvulla, heidän lapsensa 1992 lähtien. Lapsenlapsista ensimmäiset alkavat olla lapsentekoiässä nyt.

Näin laskien ihmisen reviiiri on pyöreästi 150 vuotta. Eikö siinä ole jo aihetta ja vuosia riittävästi oman suvun tutkimukselle? Varsinkin pitkään eläville on mahdollista saada suullista kommunikaatiota suoraan alenevien sukupolvien kesken kuudessa sukupolvessa.

Mutta tämä kommunikaatio ei toteudu itsestään. Tarvitaan toimeen tarttumista ja muistojen kirjaamista. Kuinka oikeassa ovatkaan sotiemme veteraanit laulaessaan ”Veteraanien iltahuuto” -laulussaan: ”Hoivatkaa, kohta poissa on veljet, muistakaa; heille kallis ol´ maa, kertokaa lapsen lapsille lauluin; himmetä ei muistot koskaan saa!”

Kirkasta kevättä jokaiselle Niskasen suvun jäsenelle!

NIILO NISKANEN Savonlinna
sukuseuran puheenjohtaja

Lapsia ja lampaista

Tämänhetkinen kotiseurakuntamme täyttää 150v ja sen kunniaksi on pitkin vuotta erilaisia tapahtumia kaikenikäisille seurakuntalaisille. 150v ei ole kovin pitkä aika seurakunnan historiaa, mutta Seinäjoki (siis tämä varsinainen kaupunkialue) onkin nuori kaupunki, entinen kauppala ja nykyään laajentunut vanhoilla pitäjillä, kun Peräseinäjoki, Nurmo ja Ylistarokin ovat osia Seinäjoesta.

Lähellämme vanhassa Törnävän pappilassa oli Hyvän paimenen sunnuntaina, huhtikuun puolivälissä, Wanhan ajan pyhäkoulu. Sain houkuteltua pihalta mukaan niin omat kuin naapurinkin lapset ja siskoni oli vielä toisena kyydittäjänä ja pyhäkouluun osallistujana. Pyhäkoulu -sanana ei herätä mitään suuria hurraahuutoja ja valtavaa innostusta nykylapsissa. Paljon mieluisempaa olisi ollut jäädä pihalle leikkimään, ja niin olisi varmaan käynytkin, ellei koko porukka olisi lähtenyt yhdessä mukaan pienen suostuttelun jälkeen.

Vanha pappilarakennus, jossa toimii nykyään mm.seurakunnan päiväkerho oli oivallinen paikka pyhäkoululle. Väkeä oli kertynyt mukavasti; lapsia kolmisenkymmentä 0-11v ja kymmenkunta aikuista lasten kanssa. Pitkänlinjan pyhäkoulunopettajat osasivat vangita kuulijoiden kiinnostuksen elävällä kerronnalla, osallistuvilla lauluilla ja riitävillä toistoilla.

Saimme eläytyä paimenen ja lampaiden osiin, keksiä nimiä lampaille; koska jokainen lammas oli omalla nimellä tunnettu ja paimen tunsikin kaikki laumastaan. Saimme olla miettimässä ja ihmettelemässä, kuinka paimen osasikaan hoitaa jokaista lammastaan niin että lammas sai juuri tarvitsemansa avun. Kuinka öljyä laitettiin haavoihin, jotka olivat tulleet ruokaa etsiessä ja kulkiessa, kuinka tervattiin kipeytyneet jalat, kuinka selvitettiin takkuisista turkeista pois hankalat okat.

Ja sitten lopuksi kuljettiin siunauksen portista viereiseen huoneeseen liimaamaan keitetyllä perunalla muistotaulua pyhäkoulusta ja sen jälkeen oli vuorossa mehut ja pullat. Perunaliima oli harvoille tuttu liimaamisen muoto. Isommillakin lapsilla oli ihan mukavaa, ja pienimmätkin viihtyivät, kuin myös aikuiset.

Sunnuntain pyhäkouluhetki teki hyvää varmasti kaikille. Jotenkin sitä toivoisi, että tällaisia hetkiä, yhdessä eri ikäisten kanssa saisi kokea useammin. Sellaisia hetkiä, jossa tuntuu että Hyvä Paimen on läsnä ja huomaa ja muistaa jokaisen ja osaa hoitaa niin kuin kukin tarvitsee. Ja yhdessä erilaisten ihmisten laumassa saa sitten itsekin taivaltaa, joskus omia reittejään kokeillen, joskus tiiviisti muiden mukana. Mutta tietäen, että tuli mitä tuli olen Hyvän Paimenen hoidossa.

Sukuseuran yhteys ja tapaamiset voivat olla yksi tällainen kohtaamisen muoto, jossa saa kokea kuuluvansa joukkoon. Ja jossa toivottavasti saa myös tarvittavaa hoitoa, parantavaa öljyä haavoihin ja iloa jälleennäkemisistä ja kohtaamisista. Oikein hyvää kevättä ja kesää kaikille ja Hyvän Paimenen hoitoa!

Pyhäkoulun muistolauseeksi lapset liimasivat osan tutusta paimenpsalmista ja tämä myös teille muistolauseeksi elämään:

”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu,
Hän vie minut vihreille niityille, hän ohjaa minut vetten ääreen,
siellä saan levätä.”

Marjo Niskanen, Seinäjoki

Uutiset

Niin kauan kuin muistan, lapsuuteni kodissa oli radio. Se oli iso kuusiputkinen laatikko. Putkien lukumäärä kertoi radion laadun. Kuusiputkinen oli aivan luksusta. Niiden lukumäärä kerrottiin, kun vertailtiin radioiden laatua. Putket olivat pienen juomalasin kokoisia.. Alapäässä oli messinkipiikkejä, jotka sopivat vastaavaan kantaan. Sisällä oli metallikierukoita, jotka hehkuivat salaperäisesti.

Virtalähteenä oli raskas lasikuorinen akkumalaattori, joka piti ladata kirkonkylän radioliikkeessä. Lisäksi tarvittiin lähes kenkälaatikon kokoinen kertakäyttöinen paristo, jota sanottiin anodiksi. Pinta oli peitetty paksulla mustalla pikikerroksella.

Noin kaksikymmentä metriä pitkä antenni ulottui päärakennuksen katonharjalta luhdin harjan vastaavaan kohtaan. Seinällä oli kytkin, jolla yhteys antenniin katkaistiin ukonilman uhatessa. Tosiasiassa muutaman sentin johtokatkoksen salama olisi ylittänyt helposti. Radio sijaitisi hirsiseinällä olevalla hyllyllä, piippuhyllyn vieressä.

Aaltoalueita oli kolme: pitkät, keskipitkät ja lyhyet. Usein lähetys häipyi epämääräiseksi rätinäksi, eikä silloin radiota voitu kuunnella. Tähän ongelmaan tuli apu ulalähetyksien käyttöönoton jälkeen. Tavallisesti kuuntelimme Lahden asemaa pitkillä aalloilla.

Radio-ohjelmista on jäänyt mieleeni perjantai-illan Metsämiehen radio, joka alkoi tutulla laululla: ”Vielä niitä honkia humisee tuolla Suomen sydänmailla, vielä niitä ollaan reippaita poikia tukkijoilla mailla...”. Lauantain toivotut levyt olivat vakio-ohjelmistoa. Lisäksi lapsenmieleeni on jäänyt uutisten: ”pörssikurssit, pörskursena”. Se kuulosti kivalta. Ilmaisuu oli lähes runollinen.

Tervetuloa aamukahville kuului ohjelmistoon. Niilo Tarvajärven maneerit opittiin tuntemaan. Kalle Kustaa Korkin ja Pekka Lipposen seikkailut seurattiin tarkkaan. Ohjelman lopussa: ”jatkuu huomenna” tuli tutuksi.

Tekniikka meni eteenpäin. Kylälle tuli sähkövalot. Peltojen halki rakennettiin sähkölinjat. Sähköasentajat pystyttivät puupylväät johtoja varten. Ne nostettiin pystyyn maahan kaivettuun kuoppaan ja tyhjä tila täytettiin kivillä. Muuntaja oli kylän laidalla, päälinjan suunnassa.

Hirsisiin rakennuksiin sähköjohdot asennettiin pinta-asennuksena. Seinällä oli sähkömittari. Silloin kun sähköä käytettiin, mittarissa pyöri vaakasuora metallilevy. Usein valaisimena oli paljas sähkölamppu. Joskus valmistettiin paperista varjostimet. **Emme lakanneet ihmettelemästä, kuinka paljon paremmin sähkölamppu valaisi öljylamppuun verrattuna.** Sille veti vertoja vain karbidilyhty.

Ihailin sähköasentajien viisautta ja ammattitaitoa. He hallitsivat tuntemattoman ja pelottavan voiman, sähkön ja sähköasennuksen salaisuudet. Tämä kiinnosti minua! Ilmoittauduin Kansanvalistusseuran kirjeopistoon sähköasentajan kurssille. Todistukset suorittamistani kurseista ovat vieläkin tallessa. Rakensin itse pöytä- ja jalkalampun sekä pienen radion hammasharjakoteloon. Rakensin myös polkupyörääni jarruvalon. Toimintamekanismi perustui ketjun alaosan kiristymiseen jarrutettaessa. Rakennusohjeet laitteisiin sain Tekniikan Maailma –lehdestä, ja osat tilasin Harrastelijan Aitasta, Helsingistä.

Radiotkin muuttuivat yleisvirralla toimiviksi. Silloin radio piti vaihtaa uuteen. Kirkonkylän radioliikkeessä oli tarjolla Philipsin uusi malli, jonka koko oli vain murto-osa vanhasta laatikosta. Se oli valmistettu ruskeasta bakeliitista ja muotoiltu myyvän näköiseksi. Sivut olivat kaarevat ja alaosa oli kapeampi kuin yläosa. Oli ihme, että niin pienestä radiosta tuli niin hyvä ääni!

Sisareni kertoi minulle seuraavan tarinan: Uutisten aikana perhe kokoontui kuuntelemaan radiota. Tällöin äidilleni tuli sopiva tauko imettää perheen kuopusta. Olin oppinut uutisten ja imettämisen välisen yhteyden. Kun radiosta tuli tutut ja monesti kuullut kuuluttajan sanat: ”Suomen tietotoimiston uutisia”, olin heti esittänyt tähän sopivat vaatimuksen: ”**Tittiä, tittiä, uutitet tulloo**”.

Voisinko yhdistää elämässäni lapsen mielen ja uteliaisuuden suuren tuntemattoman maailman uutisiin ja tapahtumiin? Silloin olisin sukulaissielu niiden kanssa, jotka eivät tyydy tavanomaisiin selityksiin, vaan etsivät todellisuuden salattua luonnetta. Se olisi hyvä tavoite minulle ja jokaiselle ihmiselle!

*Lapsuusajan muistelu on Reijo Niskasen kirjasta **Vanhoja tarinoita ja vähän uusiakin**, 2006.*

Serkukset Reijo (vas.) ja Jouko Niskanen. Kuva on otettu 1950-luvun alussa Sotkamon Sumsalla.

Kimmo Niskanen

Matt Niskanen – NHL-jääkiekkoilija ja maajoukkueemies Yhdysvalloista

Näin jääkiekon MM-kisojen ollessa kiivaimmillaan on hyvä tutustua tarkemmin kiekkoilijaan nimeltä Matt Niskanen. Monelta meistä jääkiekon aiempia maajoukkue-turnauksia seuraavalta sukuseuran jäseneltä on voinut mennä kahvit väärään kurkkuun, kun on tullut havainneeksi, että kentällä oleva puolustaja Niskanen esiintyy Yhdysvaltain maajoukkueen paidassa. Näin sukuseuran jäsenenä tuli tarve ottaa selvää miehestä.

Matthew Norman (Matt) Niskanen (s.6.12.1986) on kotoisin Virginian kaupungista, joka sijaitsee Minnesotan osavaltiossa Yhdysvalloissa. Jääkiekkoilijana Niskanen on saavuttanut jo paljon. Dallas Stars varasi Niskasen ensimmäisellä kierroksella vuonna 2005. Hän oli koko varaustilaisuuden 28. varaus. Hän on pelannut vuodesta 2007 NHL:ssä, josta neljä kautta Dallas Starsin organisaatiossa ja sen jälkeen hän edustanut Pittsburgh Penguinsia jo kolmatta kautta. Lisäksi hän on edustanut Yhdysvaltain nuorten maajoukkuetta v. 2006.

Aikuisten arvokisat olivat vuorossa Sveitsissä 2009. Niissä kisoissa USA pudotti Suomen puolivälierissä maalein 3-2, mutta USA:n omat kisat pysähtyivät Venäjän otteisiin samoilla numeroilla välierissä. Näin molemmat joukkueet jäivät ilman mitalia. Yhdysvallat oli Sveitsin MM-turnauksen neljäs ja Suomi viides. Matt Niskasta voidaan kutsua edustamiensa joukkueiden luottopuolustajaksi pelimäärien, peliaikaminuuttien ja pistetilastojen valossa.

Matt Niskasen sukujuuret ovat Suomesta ja hänen isoisovanhempansa olivat suomalaisia. Hän ei kuitenkaan itse puhu suomea kuin muutaman sanan.

Uran alkuaikoina sattui Iltasanomien mukaan (28.11.2007, IS) huvittava tapaus, kun Dallasin joukkueen edesottamuksia seuraavat amerikkalaiset urheilutoimittajat olivat myös tottuneet siihen, että ulkomaalaiset tulokkaat saattavat aluksi olla hieman ujoja puhumaan, joten jotkut reportterit kyselivät Starsin tiedotusosastolta, että minkälainen on heidän suomalaiseksi luulemansa Niskasen englannin kielen taito.

”Valitettavasti osaan suomea vain muutaman sanan, mutta yritän opetella lisää. Täytyy kivittää meidän suomalaiskavereita, että he opettaisivat minua”, Niskanen naureskelee. Kiekkotoimittajat olivat oikeassa siinä, että Niskanen on suomalainen sukunimi, mutta Matt Niskanen on syntynyt ja kasvanut Minnesotassa.

”Kaikki isovanhempani ovat syntyneet Yhdysvalloissa, joko Minnesotassa tai Pohjois-Dakotassa. Heidän vanhempansa tulivat Suomesta, mutta en valitettavasti tiedä heidän nimiään tai mistä he olivat kotoisin. Kaikki isovanhempani puhuvat kyllä oikein hyvin suomea”, Niskanen kertoo suvustaan.

Haastankin tässä kaikki sukuseuran jäsenet tai sukututkijat, jotka tietävät enemmän Matt Niskasen sukutaustoista ottamaan yhteyttä sukuseuraan ja kertomaan lisätietoja.

SUKUKIRJA TYÖN ALLA

Jouluksi ilmestyneessä Niskas-lehdessä puheenjohtaja Niilo kertoi, että olemme löytäneet sukukirjalle kokeneen tekijän, jonka kanssa sopimusta hallitus ei vielä ole tehnyt. Hän oli mukana, kun toimituskunta kokoontui helmikuussa Kuopiossa. Hanketta pohtiessa meille tuli entistä selvemäksi, ettemme halua tuottaa pelkkää luetteloa – ts. sukutaulua toisensa perään – vaan saada aikaan kertomuksen Niskasista valokuvin ja sukutauluin täydennettynä.

Sukututkimusseuran kirjastossa on yli 3700 sukujulkaisua. Eivät kaikki tietenkään ole perinteisiä kirjoja, mutta varsin monet ovat. On jo aika saada Niskasista mahdollisimman kattava kokoomateos. Sukutietokannassamme on tällä hetkellä 14 000 nimeä, mutta kyllä joukkoon vielä mahtuu. Korostan, että juuri nyt olisi *ainutlaatuinen tilaisuus* lisätä vielä puuttuvat Niskaset painettuun julkaisuun. Kirjan tekeminen on sen verran iso urakka, taloudellisesti ja henkisesti, ettei sitä varmaan ihan heti uusita. Mukaan pääsee, kun toimittaa tiedot rekisterin hoitajalle Antti Niskaselle, jonka yhteystiedot löytyvät toisaalta tästä lehdestä. Kirjaa odotellessa voi Antilta tilata myös osatulosteita omasta lähipiiristään.

Akvarelli: Maija Pöyhönen

Toimituskunta tarvitsee apua. Pyydämme kirjoituksia, itsesi tai muiden tekemiä, lehtileikkeitä, valokuvia, piirroksia, äänitteitä, tarvekaluja jne. Onko jonkun tiedossa Niskasten suosima perinneruoka? Olisi mukava saada siitä resepti ja tietoa ruoan valmistuksesta ja käytöstä. Ainutkertaisesta aineistosta lupaamme pitää hyvän huolen ja palauttaa lähettäjälle aikanaan. Kirjoitetusta aineistosta voisi lähettää kopion.

Tehdään yhdessä tästä kirjasta kiinnostava.

Aineistoa vastaanottaa

Maija Pöyhönen
Temppelikatu 11 A 13
00100 Helsinki
puh. 09-494780 (parhaiten ilta-aikaan)

VUODEN 2012 TOIMINTAKERTOMUS JÄSENISTÖ

Sukuseuran jäseneksi on vuosien mittaan ilmoittautunut lähes 500 henkeä. Vuoden 2012 lopussa maksaneita jäseniä oli 394. Ainaisjäseniä on vajaa kymmenen. Niskanen –sukunimen omaavia on jäsenissä 234. Jäsenmaksutuloa kertyi toimintavuonna 3940 euroa.

Kolme vuotta peräkkäin jäsenmaksunsa maksamatta jättäneet jäsenet on poistettu rekisteristä. Seuraan otetaan ainoastaan henkilöjäseniä, joten sukuseuran toimintaa seuraavat jäsenlehden välityksellä useampi kuin vain jäsenmaksunsa maksaneet perheenjäsenet. Ruotsissa, Saksassa ja Hollannissa asuu yhteensä seitsemän jäsentä.

JÄSENMAKSU

Vuosijäsenmaksu on 10 euroa ja se on laskutettu kevään jäsenlehden yhteydessä. Ainaisjäsenmaksu on 100 euroa.

JÄSENLEHDET

Sukuseuran hallitus on pitänyt yhteyttä jäsenistöön kahdesti vuodessa toimitetun jäsenlehden avulla. Ne on postitettu jäsenille touko- ja joulukuussa. Lehden sisältöä ovat tuottaneet sukuseuran hallitus ja jäsenistö. Kertomusvuoden lehdet toimittivat hallituksen jäsenet *Jouko Niskanen ja Niilo Niskanen*. Jäsenmaksulaskuista on vastannut *Antti Niskanen*. Sähköisen lehden on halunnut muutama jäsen. Merkkipäiviään viettäneitä jäseniä on muistettu onnittelukortilla. *Sirkku-Marja Salakari* on vastannut onnittelujen lähettämisestä.

INTERNET-KOTISIVUT

Vuonna 2002 perustetuista sukuseuran internet-kotisivuista on vastannut *Jouko Niskanen ja Jukka*

Jurvansuu. Kotisivut uudistuivat toimintavuonna 2012. Osoite vaihtui muotoon www.niskanen.net, joka toimi juhlatoimikunnan nettiosoitteena parin vuoden ajan.

SUKUTIETOKANTA

Sukuseuran tulevaisuuden suuri haaste saada aikaan Niskasista kattava sukukirja on edennyt kertomuskauden aikana eri sukuhaarojen tietojen kokoamisella yhteiseen tietokantaan. Kauden lopussa nimiä on tietokannassa noin 14 000. Tietokantaa ovat ylläpitäneet ja täydentäneet *Antti Niskanen, Oskar Salakari ja Eino Niskanen*. Jäsenkunnalla on jo tässä vaiheessa mahdollista saada omaa sukuhaaraansa koskevaa aineistoa pientä maksua vastaan.

SUKUKIRJATOIMIKUNTA

Hallitus perusti 3/2012 kokouksessa kirjatoimikunnan, jonka tehtäväksi tuli sukukirjahankkeen valmistelu. Toimikunta kokoontui ensimmäisen kerran syksyllä 2012 Helsingissä.

SUKUSTANDAARI

Juankosken sukutapaamisessa 2006 päätti vuosikokous hyväksyä Niskasten sukuseuralle suunnitellun sukustandaarin, ja sitä ovat jäsenet hankkineet vuosien kuluessa yhteensä 128 kpl. Standaarin hinta on 30 euroa.

Hallituksen myöntämät standaarit ansioituneille suvun jäsenille:

Vuonna 2009: *Tuomo Niskanen Siilinjärvi, Leena Leppänen Pielavesi, Jouko Pennanen Iisalmi, Erkki J. Niskanen Juankoski*

Vuonna 2010: *Tuulikki Koljonen Viitasaari*

Vuonna 2012: *Eino Niskanen Laukaa, Hannu Niskanen Helsinki*.

SUKUTAPAAMINEN / SUKUPÄIVÄT

Sukuseuramme sukutapaaminen sukujuhlineen ja vuosikokouksineen pidettiin 14.-15.7.2012

Sotkamossa Vuokatinrannan leiri- ja kurssikeskuksessa. Eri tilaisuuksiin osallistui arviolta yli 200 sukuun kuuluvaa, kaukaisimmat vieraat Itävallasta ja Ruotsista. Sukujuhlatoimikuntaan kuuluivat *Lea ja Martti Niskanen, Kyllikki Niskanen, Annikki ja Jukka Niskanen, Kari Niskanen, Eero Niskanen, Jouni Niskanen ja Jouko Niskanen*.

Toimikunta kokoontui kolme kertaa. Sukupäivien taloudellinen tuotto sukuseuralle oli 2 070 euroa.

HALLINTO

Sotkamon vuosikokouksessa sukuseuran hallituksen kokoonpanoon tuli henkilövaihdoksia siten, että hallituksesta jäi pois Pekka Niskanen Viitasaarelta ja hänen tilalleen hallitukseen valittiin *Maija Pöyhönen* Helsingistä. Muilta osin hallituksen jäsenet ja heidän tehtävänsä pysyivät samoina. Hallitus piti kertomusvuoden aikana kolme kokousta.

TILINTARKASTAJAT / TOIMINNANTARKASTAJAT

Toiminnantarkastajina ovat toimineet toimintavuonna 2012 *Maire Pulkkinen* Kuhmosta ja *Markku Kilpiö* Helsingistä.

Sotkamolaissyntyinen, nykyisin Vantaalla asuva Reijo Niskanen on lahjoittanut sukuseuralle omakustannekirjojaan myytäväksi. Tuotto kirjoista menee kokonaan sukuseuran hyväksi. Kirjojen kappalehinta on 5 euroa.

Tilaukset: Jouko Niskanen puh. 044-5144143 tai niskjo@hotmail.com

SUKUSTANDAARI

Sukuseuran pöytästandaarin

heraldinen selitys: ”Valkoisella kankaalla musta kärrynpyörä, jonka keskellä punainen tapuli, ovi, luukku ja tupsut keltaiset. Kärrynpyörä kuvaa ajanratasta, sukupolvien kiertokulkua sekä entisajan kulkuvälinettä. Tapuli kuvaa suvun ikäaikaista asuinpaikkaa Pielavedellä”.

Tilaa lahjaksi, muistoesineeksi tai juhlapöydän arvokkaaksi koristeeksi suvun tunnus pöytästandaari. Hinta 30 euroa + postitus 7,20 e. Tilaukset: 044-5144143 tai niskjo@hotmail.com

Sukuseuran uudet nettisivut: www.niskanen.net

Esittelyssä uusi hallituksen jäsen

Maija Pöyhönen
Helsinki

Syntynyt Runnilla (nykyistä Iisalmea) 1931 Eva ja Kaarle Niskasen esikoisena. Käynyt kansakoulun neljä ja oppikoulun kaksi luokkaa Kannuksessa. Loput kouluvuodet kuluivat Kuopiossa, ylioppilaaksi Kuopion Tyttölyseosta.

Ylioppilasmerkonomian tutkinto 1952 Kuopion Kauppaoppilaitoksen Kauppaopistossa, kirjoittautuminen samana vuonna Helsingin yliopiston valtiotieteelliseen tiedekuntaan. Avioliittoon Juhani Pöyhösen kanssa 1955, lapset: Petri 1956 ja Ilkka 1957 (lapsenlapsia seitsemän ja lapsenlapsenlapsia tähän mennessä yksi). Painopiste monta vuotta kotiäidin hommissa. Kun opintojen alkupään suoritukset uhkasivat vanhentua, oli pakko tehostaa opiskelua. Valtiotieteen kandidaatin tutkinto 1963 ja heti perään kansakoulunopettajan tutkinto 1965 Helsingin Opettajakorkeakoulussa.

Luokanopettajana yhteensä viisi vuotta. Varsinainen elämäntyö kouluhallinnon tehtävissä Helsingin kaupungin koulu/opetusvirastossa (pedagogisesta suunnittelijasta opetuspäällikköön). Eläkkeelle 1994. Kouluneuvoksen arvonimi 1995.

Tykkää kirjoittelemisesta, akvarellien maalaamisesta ja muistakin kättä ja silmää vaativista tekemisistä, kukkapenkien hoitamisesta, taidenäyttelyissä ja konserteissa käymisestä, kohtuullisesta kunnan hoitamisesta. Muistelee mielellään menneitä, mutta haluaa myös aktiivisesti seurata aikaansa.

Sukuseuran hallitus 2012-15

Puheenjohtaja
Niilo Niskanen Savonlinna
044-7768048
nniskanen2@gmail.com

Varapuheenjohtaja
Sirkku-Marja Salakari Kirkkonummi
09-2988459
sirkku-marja.salakari@elisanet.fi

Sihteeri
Kimmo Niskanen Muurasjärvi
044-4883469
prokimmo@gmail.com

Jäsenrekisterin hoitaja
Antti Niskanen Helsinki
040-5000561
rekisteri.niskanen@kolumbus.fi

Rahastonhoitaja
Jouko Niskanen Sotkamo
044-5144143
niskjo@hotmail.com

Jäsen
Maija Pöyhönen Helsinki
045-8567627
maija.poyhonen@kolumbus.fi

Markku Niskanen Seinäjoki
040-5763528
markku.niskanen@hotmail.com

Nyt jäsenistö lähettämään sukutietoja rekisteri-Antille ja vanhoja sukutarinoita julkaistavaa sukukirjaa varten Maija Pöyhöselle!

Lämpimät onnittelut äideille äitienpäivän 12.5. johdosta. Kaikille jäsenlehden lukijoille hyvää kevättä ja kaunista kesää!

Niskasten sukuseura ry

Tiedotteen koonti: Jouko Niskanen Sotkamo
Kansikuva: Armi Väyrynen, Sotkamo
Painos: 500 kpl
Painopaikka: Kirjapaino Kari Simonen Sotkamo

Irrota leikkaamalla takasivun maksulappu, jos tarvitset sitä
maksuasi jäsenmaksun. ***Käytä viitenumeroa!***